

Sygn. akt II K 65/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Jawor

Protokolant: Ewelina Zachilska

po rozpoznaniu w sprawie o czyny z art. 228 § 1 k.k. i inne

na skutek zażalenia Gminy B.

w przedmiocie częściowej odmowy przyjęcia zażalenia

na podstawie art. 429 § 2 k.p.k., art. 465 § 1 k.p.k. i art. 466 § 1 k.p.k.

postanowił:

zażalenia Gminy B. z dnia 11 stycznia 2016r. na zarządzenie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kłodzku z dnia 27 stycznia 2016r. w przedmiocie częściowej odmowy przyjęcia zażalenia na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kłodzku z dnia 23 grudnia 2015r. o umorzeniu śledztwa nie uwzględnić i utrzymać w mocy zaskarżone orzeczenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2015r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Kłodzku umorzył śledztwo w sprawie szeregu czynów kwalifikowanych z art. 228 § 1, 3 i 4 k.k., art. 229 § 1 i 3 k.k., art. 296 § 1 i 2 k.k. oraz art. 231 § 1 i 2 k.k.

Zażalenie na powyższe postanowienie pismem z dnia 11 stycznia 2016r. wniósł w imieniu Gminy B. Burmistrz Miasta P. Ł., domagając się jego uchylecia i skierowania sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Zarządzeniem z dnia 27 stycznia 2016r. Asesor Prokuratury Rejonowej w Kłodzku częściowo, w zakresie czynów kwalifikowanych z art. 228 k.k. i art. 229 k.k., odmówił przyjęcia powyższego zażalenia, albowiem uznał, że Burmistrz Miasta B. nie jest osobą uprawnioną do złożenia zażalenia. W uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia prokurator wskazał, że wskazane czyny z art. 228 i 229 k.k. mają ogólny przedmiot ochrony, w postaci prawidłowego funkcjonowania instytucji państwowych i samorządu terytorialnego, wobec czego nie przyznają żadnemu podmiotowi statusu pokrzywdzonego, a w konsekwencji Gmina B. nie może być uznana za pokrzywdzonego tymi przestępstwami. Nadto, zdaniem prokuratora, również w świetle art. 306 § 1a pkt 2 i 3 k.p.k. Gmina B. nie ma prawa do zaskarżenia przedmiotowej decyzji, albowiem nie była podmiotem składającym zawiadomienie, gdyż postępowanie zostało zainicjowane anonimowym zgłoszeniem.

Zaskarżonemu postanowieniu skarżący zarzucił obrazę przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 49 § 1 i 2 k.p.k., poprzez przyjęcie, że Gmina B. nie może być uznana za podmiot pokrzywdzony.

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia w całości.

Przekazując Sądowi zażalenie pokrzywdzonego wraz z aktami sprawy, Prokurator Rejonowy w Kłodzku zwrócił się o nieuwzględnienie zażalenia i utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia.

Sąd po zapoznaniu się z aktami sprawy oraz wniesionym zażaleniem podzielił w pełni stanowisko Prokuratury Rejonowej w Kłodzku, że zarządzenie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kłodzku z dnia 27 stycznia 2016r. w

przedmiocie częściowej odmowy przyjęcia zażalenia na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kłodzku z dnia 23 grudnia 2015r. o umorzeniu śledztwa, podjęte przez ten organ jest w pełni zasadne i odpowiada prawu, a zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie i w związku z tym utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Przede wszystkim zauważyć należy, że przedmiotem ochrony wskazanych powyżej przepisów z art. 228 k.k. i art. 229 k.k. jest, najogólniej rzecz ujmując, prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego. Przepisy kwalifikowane tymi przepisami nie mają zatem indywidualizowanego przedmiotu ochrony. Jest nim dobro ogólne, o charakterze społecznym, publicznym. Wobec tej konstatacji należy stwierdzić, że tak określone dobra nie należy utożsamiać z indywidualnym interesem poszczególnego organu, ani z interesem jakiegokolwiek jednostki. Przepisy, o których mowa w art. 228 k.k. i art. 229 k.k. mają tylko ogólny przedmiot ochrony, tj. prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego. Uznając zaskarżone zarządzenie za w pełni zasadne, wskazać więc także należy, iż ugruntowana praktyka sądów powszechnych i Sądu Najwyższego nigdy nie uznawała podmiotów państwowych, czy samorządu terytorialnego, za pokrzywdzonego przestępstwami określonymi w art. art. 228 k.k. czy 229 k.k. Podmioty takie nigdy nie występowały w charakterze oskarżycieli posiłkowych, ani też nie otrzymywały kompensaty.

Mając powyższe ustalenia na uwadze należało postanowić jak w konkluzji niniejszego orzeczenia.

(...)

(...)